

Odmev iz Afrike

Katoliški mesečnik s slikami
v prosepah afriških
misijonov

S prilogo „Klaverjev koledar“

Izdaja:

**Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana**

„Odmev iz Afrike“

izhaja v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, italijanskem, francoskem, angleškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto v slovenski izdaji 8 Din, 5 L, 60 am. cts., 2 Š; s prilogο »Klaverjev koledar« 13 Din, 7-20 L, 80 am. cts., 2-60 Š.

Naročila in milodare naslavlajte, prosimo, na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA
LJUBLJANA, Miklošičeva cesta šte. 3.

Za Julijsko Benečijo: Rim (23), via dell' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Vsebina: Brzjavni odgovor kardinala-tajnika Njih Svetosti. — Vsem ljubim misijonskim prijateljem. — Društvo narodov. — Iz misijonov: Posvetitev semenišnika-domačina sv. Duhu. — Bridka izguba. — Prihod »Mame« Marije. — Napredek in težave. — Kratki misijonski dopisi. — Srce Jezusovo Kralj in središče vseh src. — Dušna premija. — Naše prvo misijonsko potovanje. — Uslišane molitve.

Darovi.

Od 1. oktobra do 31. decembra 1927.

Za afriške misijone v splošnem: Din 32.049-05; L 29-70.

Za sv. maše: Din 1083.—.

Za stradaljčce: Din 119.—.

Za gobavec: Din 5.—; L 8.—.

Za odkup sužnjev: Din 10.690-14.

Za botrinske darove: Din 9-110.—; L 50.—.

Za zamorčke: Din 597-50; L 40.—.

Za katehiste: Din 182-30.

Za kruh sv. Antona: Din 10.586.—; L 137.—.

Za misijonsko zvezo: Din 80-50.

Za otroško zvezo: Din 97.—.

Za mašno zvezo: Din 5.858-12; L 124.—.

Za Klaverjev vinar: L 1.—.

Za afriški tisk in katekizem: Din 1381.—.

Za določene namene: Din 4707.—.

Za določene misijone: Din 260.—.

Za posinovljenje: Din 1000.—.

Iz nabiralnikov: L 233-30.

Za Klaverjevo družbo: Din 76.—.

Prispevki podpornikov in udeležencev: Din 1483-50.

Tisočkrat »Bog povrni« vsem blagim dobrotnikom!

»Poklic pomožne misijonarke za Afriko«.

Ta brošurica se dobi pri Klaverjevi družbi v Ljubljani, Miklošičeva cesta 3. Cena 4.— Din, L 1.50, S. —.60.

Brzjavni odgovor kardinala-tajnika Njih Svetosti.

V sledečem podajamo odgovor, ki ga je poslal Nj. Eminenca kardinal-tajnik Njih Svetosti na udanostni brzjav, ki ga je bila poslala vrhovna voditeljica Klaverjeve družbe dne 12. februarja sv. očetu:

Državno tajništvo Njih Svetosti.

21. februarja 1928.

Falkenhayn, Klaverjeva družba.

Sv. oče je z veseljem sprejel udane častitke k obletnici svojega kronanja in prosi Boga, da bi se udanost in zvestoba do sv. Stolice, ki jo izražate v pismu, tudi v bodoče kazala v gorečih delih krščanskega apostolata in pošilja apostolski blagoslov kot poroštvo božje pomoči.

Kardinal Gaspari.

Presv. Sree Jezusovo,
pridi k nam Tvoje kraljestvo!

Vsem ljubim misijonskim prijateljem.

Bliža se zlata maša sv. Očeta. Po vsem svetu se njegovi zvesti otroci pripravljajo, da to slovesnost vredno proslavé in izkažejo nasledniku sv. Petra svojo ljubezen z raznimi darovi. Svoje darove združujejo, da bi tako svojemu skupnemu očetu skupni dar darovali. Zato želi danes podpisana tudi vse misijonske prijatelje, soude Družbe in čitatelje »Odmeva« navdušiti za skupen dar, v prepričanju, da boste njen načrt vsi odobraval.

Misijoni se imajo Nj. Svetosti Piju XI. mnogo zahvaliti; saj je ves svet zainteresiral za misijone in vedno še opominja, prosi in daruje za misijone. Tudi Družba sv. Petra Klaverja je sv. Očetu neizmerno veliko dolžna in ima v spominu marsikak dokaz njegovega zanimanja za afriške misijone. Ponovno že nam je sv. oče poslal v našo Osrednjo hišo v Rimu daril za odkup sužnjev v Afriki. Spričo njegovih daril je bilo mogoče mnoge odkupiti.

Tudi afriški tisk je sv. Oče ponovno priporočal v podporo in so njegove besede bile kakor izraz volje božje, ki so vne-male do nadaljnjega dela. Kadar je Družba koncem leta poklonila sv. očetu po en izvod knjig, ki so bile tiskane za afriške misijone, je »misijonski papež« poplačal to delo vselej s priznalnim pismom in apostolskim blagoslovom.

Zato bodo gotovo prijatelji misijonov in Klaverjeve družbe radi volje sodelovali, ko je treba sv. Očetu pokloniti dar, združen z ljubeznijo in vdanostjo: dar naših molitev, sv. obhajil, sv. maš, križevih potov, rožnih vencev, dobrih namenov, vzdihov, del ljubezni do Boga in bližnjega, vdanosti v božjo voljo itd. itd.

Čitatelji dobite v tej številki »Odmeva« nazobčan list, tako da ga lahko odtrgate. Zato prosim, da vsi zaznamujete na tem listu število dotičnih duhovnih darov in mi list kot »Tiskovino« pošljete v Rim. Tu bomo vsa darila natančno sešteli in v umetniški obliki na posebno diplomu v ta namen po posameznih vrstah zaznamovali.

To pa naj nam ne bo zadosti, ampak vsak naj priključi duhovnemu daru še kako materijelno žrtev. Bogatin daj veliko, revež malo, vsak pa z l j u b e z n i j o in velikodušnostjo kolikor premore; kajti oče kristjanov mora podpirati mnoga podjetja sv. Cerkev in svoji krščanski čredi tudi materijelno pomagati. Zato potrebuje tudi materijelnih darov. Te darove pošljite pod geslom »jubilejni dar« meni ali pa v Ljubljano na našo Družbo.

Nekaj pa še prosim: Zaznamujte le tiste duhovne darove, ki ste jih v resnici opravili, ne tistih, ki ste jih namenili opraviti, ki jih pa vsled kake ovire morebiti ne boste mogli opraviti. Zato se podpišite na list v znak, da so darovi v resnici opravljeni.

Mi hočemo za sv. Očeta moliti in žrtvovati in to še posebno zato, ker smo mu kot misijonskemu prijatelju veliko hvaležnost dolžni. Nikdar ne bomo darovali preveč; kajti kdor moli za namestnika Kristusovega na zemlji, ta moli za vso cerkev; ta moli za kraljestvo božje na zemlji, moli po namenu božjega Srca, moli pa tudi zase, ker se izpremeni molitev za papeža v roso milosti, ki pada potem na vse duše nazaj, zlasti pa na duše tistih, ki so ponižno in pobožno za te milosti prosili. Tako naj se torej naše molitve in naše žrtve vsak dan skupno dvigajo k nebu za našega sv. Očeta Pija XI. zlatomašnika na stolici sv. Petra.

Marija Falkenhayn.

Društvo narodov.

(Piše P. Albuin Klinger, O. S. M.)

V povojnih letih se je v javnosti mnogo pisalo in govorilo o Društvu narodov, ki naj bi v prihodnje onemogočilo vsako vojsko in medsebojne spore mirnim potom poravnalo. Kako uspešno to društvo deluje, oziroma: kako malo doseže, vidimo na vednih nemirih in sporih med posameznimi državami, ki se mrzlično naglo oborožujejo, da bodo pripravljene, kadar bi po tej tihoti zopet izbruhnili kak vihar. Saj tudi drugače biti ne more, ker sedanji mir ni zgrajen na Kristusu in njegovem nauku in tudi ne na načelih, ki jih je sv. Oče v Rimu bil proglašil za prava glede svetovnega miru.

Je pa drugo, duševno društvo narodov, ki bo pa v resnici napravilo mir med ljudmi in obvarovalo ljudi pred poginom. To je zveza, ki bo ljudi vezala v pravi ljubezni med seboj, kjer Kristus in njegov namestnik na zemlji nista izključena, ampak središče zveze: evharistično društvo naj veže vse ljudi med seboj in naj zbere vse zunaj stoječe okrog obhajilne mize. Vsi katoličani naj se v juniju ob prazniku svetega Rešnjega Telesa živo zavedajo, da Jezus želi mnogo udeležencev pri obhajilni mizi in upa, da ga bodo tudi pogani vedno bolj spoznali in se okrog obhajilne mize združili. Kadar spremljamo Jezusa v procesiji, ali ne čutimo želje, da bi čim več ljudi molilo sv. Rešnje Telo, zlasti da bi tudi pogani našli pot k Njemu. Evharistični Zveličar pričakuje, da mi ne darujemo le drobtinice v žrtev za te potrebne duše, ampak da bogato darujemo od dobrot sv. maše in sv. obhajila.

Tu ni nobene nevoščljivosti, ampak vsak bo tem več prejel, čim več bo daroval.

Torej na delo, dragi misijonski prijatelji. Vsi se združimo in otvorimo duhovni napad na božje Srce, da se tudi pogani pridružijo duhovnemu Društvu narodov, kajti hud je boj s sovražnikom duš in dolgo traja, da vsi pridejo do dušnega miru. Ako mi često potrebujemo sveto Evharistijo v okrepcilo na potu, jo potrebujejo pogani še bolj. Le evharistični Zveličar jih bo utrdil napram verskim sovražnikom, da bodo zavrgli stare poganske navade. On bo dal najti misijonarjem pravo pot do src izgubljenih ovčic. Koliko misijonskega dela lahko na ta način izvršimo v domačem zaledju, ako pogosto v tem duhu pokleknemo k obhajilni mizi.

Ako tudi krivoverci in sovražniki Cerkve nadkriljujejo misijonsko propagando v posvetnih sredstvih, zlasti denarju — v tej stvari pa nas zdaleka ne dosežejo. Sv. Evharistija je

sredstvo, ki je samo nam na razpolago. Na njej pa je pravzaprav vse ležeče, ker brez blagoslova božjega je vse človeško delo zaman. — Ako Gospod ne zida hiše, se zidarji zastonj trudijo.

Iz misijonov:

Posvetitev semeniščnika-domačina sv. Duhu.

Apostolski vikariat Togo (Zah. Afrika).

P. Parizot, lyonski misijonar, piše o priliki pošiljatve sledečega dokumenta Družbi sv. Petra Klaverja:

Priloženo Posvetitev je zločil seminarist Andrej Anatey in jo tudi izmolil. Ta prostovoljna obveza angelsko čiste duše kaže bolj kot bi mogle besede, kakšna so čustva pobožnosti pri naših gojencih.

Posvetitev.

V imenu Očeta in Sina in sv. Duha. Amen. Sveti Duh, Duh ljubezni in pobožnosti, zakladnik božjih milosti, ozri se na največjega zemeljskega grešnika, ki kleči tukaj pred Tvojim veličastvom. Večna ljubezen, jaz sem Te žalil s svojo nevednostjo in mlačnostjo. Ti si trikrat sveti Bog, pa jaz sem Tvoj tempelj v moji duši oskrunil in podrl. (Akt kesanja.) Bog sv. Duh, ozri se milostno name hudodelca, ki si ga pravkar očistil s svojo milostjo in ki se Ti sedaj prostovoljno posveti. Tvoj sem in se popolnoma udam Tvoji sveti volji. Stori iz mojega srca, duše in telesa svoj tempelj. Nočem Te več žaliti z najmanjšim grehom. Posvetim Ti svojo čistost kot poroštvo in dokaz moje ljubezni. Odslej se hočem posluževati misli, besed in dejanj le v Tvojo večjo čast. Ogrej jih s svojim ognjem, da ostanejo vedno čiste in svete.

Jaz, Andrej, Ludovik, Marija, ubog grešnik, ki sem se sedaj izpreobrnil, obetam danes vpričo presvete Trojice, Device Marije in nadangela Mihaela, vseh svetnikov in vseh pravičnih na zemlji, da sem ves Tvoj sedaj in vekomaj v življenju in smrti. Bodi mi dober oče svojemu služabniku, ki hoče iz ljubezni do Tebe sveto in pravično živeti.

To cvetlico Ti donášam kot znamenje zveste ljubezni. Ljubim Te iz vsega srca, iz vse duše, iz vseh moči. Želim, da bi Te ljubil, kakor zaslužiš ljubljen biti. Tvoja milost mi pomagaj, da nekoč pridem z ljubečim srcem v nebesa.

Križ v moji roki bodi znamenje, da se popolnoma podvržem Tvoji volji in da sem pripravljen vse, kar pride čezme, potrpežljivo in vdano prenesti. Križ hočem ceniti tako visoko kakor veselje.

Hočem biti dober in svet mašnik, da izveličam sebe in tiste, ki Tebe še ne poznajo. Priznam, da nisem vreden te visoke službe; toda o Gospod, stori, da bom vreden. Podpiraj me s svojo milostjo, da Te z nobenim grehom več ne žalim. Tvoji angeli naj bodo moji spremljevalci. Pripravljen sem vsak trenotek to storiti, kar od mene tirjaš. Tvoj služabnik sem; Tvoja volja naj se zgodi nad menoj v vsem.

Obenem se danes posvetim Mariji, Tvoji brezmadežni nevesti. Dodeli mi, da jo ljubim iz vsega srca in da jo v vseh potrebah na pomoč kličem. Usliši me vselej, kadar Te bom prosil po njej.

Upam biti zvest tudi svojemu drugemu patronu sv. Mihaelu, sv. Jožefu, sv. Andreju, sv. Alojziju, sv. Pankraciju in sv. angelu varhu. Pomagaj mi, da vsikdar ubogam njih navsvete. Amen.

Bridka izguba.

Pismo P. Roche, kongregacije sv. Duha iz apost. vikarijata
Majunga (Severni Madagaskar).

Naš misijon je moral vsled smrti predstojnika P. Moyne Berthon-a, čigar ime je tesno spojeno z misijonom, prestatihudo preizkušnjo. Rojen je bil v Seleyimi-u, po končanih študijah je deloval v domači škofiji, potem pa se je preselil v bolj oddaljeni apostolat. Vstopil je v red Očetov sv. Duha in bil 1912 odposlan na Madagaskar. Deloval je v misijonih Majunge, odkoder ga je pregnala 1914 vojna, 1916 je prišel nazaj v Tsaratanano, kjer je pod lastnim vodstvom sezidal novo cerkev. »Ogromno delo!« je rekel neki pater, ki je stavbo videl. Poleg cerkve je postavil kočo, ki še danes služi misijonarjem za stanovanje. Toda vsi ti napcri so mu razrahljali zdravje tako, da se je moral 1924 vrniti nazaj na Francosko. Vrnil se je še nazaj v Tananarino, toda prejšnjega zdravja ni bilo več. 23. oktobra 1926 ni več mogel maševati in je ostal v postelji. Podlegel je težki bolezni v sredini Madagaskarja, daleč proč od svojcev brez zdravniške pomoči. Ko je šlo proti koncu, je želel sv. zakramentov in je rekel tovarišu P. Carrardu: »Naj pridejo verniki, da vidijo, kako umira duhovnik.« Umrl je 25. oktobra. Koliko duš bi bil še lahko rešil za nebesa!

V njegovi misijonski okolici so bile 1916 le 3 postaje z dvema cerkvama; ob njegovi smrti jih je bilo že 28 s 13 cerkvami, število kristjanov pa je bilo narastlo od 300 do 15.000. Njegov pogreb je bil imponanten; kajti ne le kristjani, tudi protestanti in pagani so hoteli spremiti svojega »Ray amandreny« k zadnjemu počitku. »Ray amandreny« je na Madagaskarju priljubljena beseda, ki pomeni oče in mati obenem. In to je on tudi bil vsem.

Koliko bolnikom je stregel in jih rešil! Ves dan je trkalo na njegova vrata polno prosilcev. Nekoč je nekemu bolniku, ki se je zelo potil, ogrnil lastni plašč in mu s tem rešil življenje. Takih stvari pa sam ni okrog pravil.

Vsled pomanjkanja misijonarjev je moral biti celo leto sam. Lotila se ga je nekoč huda bolezen, da je mislil, da bo umrl. Pa se je plazil v cerkev do pred tabernakelja in je Gospodu zaupal sledečo prošnjo: »Bog, jaz čutim, da bom umrl brez duhovniške pomoči. Zate sem prišel v to puščavo, prosim te, daj mi še živeti.« Njegova molitev je bila uslišana. Ozdravel je v kratkem času, tako da so se vsi čudili.

Za blagor njegove duše se je bralo nad 200 sv. maš. Ver-nih duš dan je imel grob ves pokrit s cveticami. Še danes ljudje žalujejo za njim. Marsikdo ogleduje dolgo časa njegovo sliko in gre potem proč, da se razjoka. Kdo bo torej rekel, da so Malgaši brez srca?!

Z denarjem, ki mu ga je poslala Vaša družba, sem kupil opeko za cerkev, 200 opek je pa še na potovanju, dva dni hoda od tu. Vzrok počasni dobavi so slaba pota in pomanjkanje delavcev. Neki Indijec, posestnik več voz, se nam ponuja za vožnjo za 1.50 franka za kilogram. Ker pa vsaka opeka tehta 18 kg, lahko sami zračunate vsoto. Poskusili bomo drug način. Ko mine deževje, bomo naprosili naše kristjane, da nam pomagajo pri vožnji; pa tudi misijonarji sami bomo pomagali.

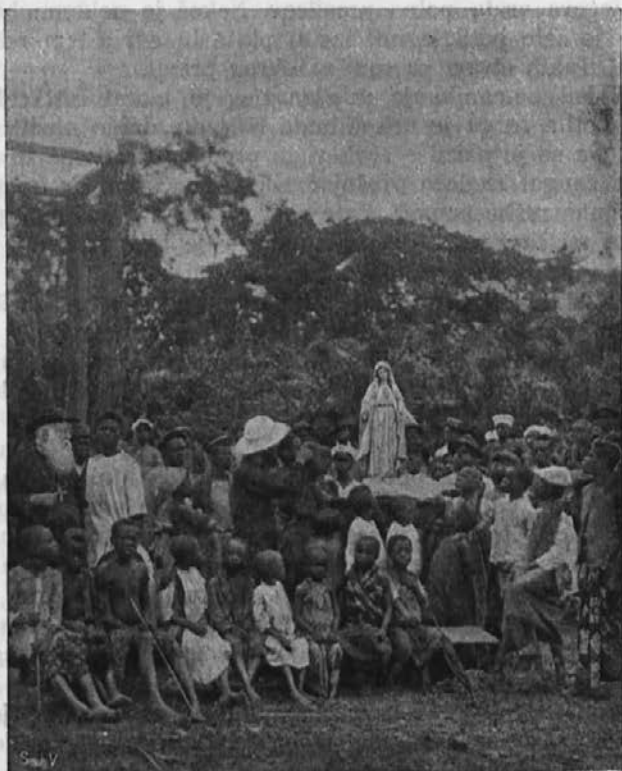
Naša cerkev, ki je zidana iz razrušene opeke, se le komaj še skupaj drži in jo bo treba nanovo pozidati. To podjetje nam pa dela silne skrbi. Kamen treba šele preskrbeti, les je še v gozdu, stroški bodo znašali 30 tisoč frankov. Zanašamo se na božjo pomoč, saj nameravamo Bogu samemu zidati hišo. Tudi naše stanovanje je borno in naša hrana je — kot sploh hrana misijonarjev — riž, brez kruha in vina. Pa mojstra je treba najprej preskrbeti, potem pa upamo, da tudi mojster ne bo pozabil svojih misijonarjev.

Prihod »Mame« Marije.

(Piše P. Pineau A., misijonar v Bangweolo.)

V ponedeljek 9. novembra ob treh smo zapustili malo jadernico »Le Vengeur« (Maščevalec), ki nas je bila v petih dneh prepeljala čez jezero Tanganjika in smo stopili na domača tla v Bangweolo. Ker ladja ni mogla vsled pečin pristati, smo stopili v nek čoln. Kar plane nekaj zamorcev z brega

Prihod Marijinega kipa.

v vodo, nas vzamejo na ramena in nas neso na obrežje. Bili so kristjani, ki so nam prišli nasproti iz Chilibule. — Dragi čitatelj, ti bi se smejal, ko bi bil videl, kako so zamorci nesli »štupo ramo« štiri bele očete in eno belo sestro; mi pa smo bili ginjeni nad toliko udanostjo.

Dolgo je trajalo, preden smo izpraznili ladjo. Vsi pa so se zavzeli, ko so zagledali ogromen zavoj z Marijino soho, ki je merila 1.60 m in tehtala 108 kg. Ko so pa nosači zvedeli od brata Jakoba, ki je že 25 let v Afriki, da je »mama Marija« v zaboju, so takoj zopet poprijeli in ponesli dragoceno breme med petjem v bližnjo kočo, kjer so zaenkrat shranili vse, kar smo pripeljali. Vsled slabih cest smo mogli soho čez nekaj tednov spraviti z vprego do Rose, ki je bila najbližja misijska postaja, od tu pa sta jo šele koncem januarja prenesla dva močna zamorca na njeno odločeno mesto. Ko smo jo postavili na dvorišče našega semenišča, je prihitelo vseh 39 seminaristov skupaj, da vidijo in pozdravijo »mamo Marijo«. Odprli smo zaboj in »Je, je, je« in »Jangu, Jangu, Jangu« so se vrstili. Delali so različne pripombe. Občudovali so zlasti obleko in krono in čeveljčke Marijine. Potem so se čudili Detetu in Materi zlasti vsled njih oči, ki so bile iz emajla. Tudi obe zamorki, ki sta bili kuharici, sta bili zelo ginjeni. Ko je ena teh drugo jutro stopila v mojo sobo, da me pokliče k zajtrku, je padla ob pogledu na mamu Marijo na kolena ter začela na glas jokati in moliti. Potem je prišla še druga in storila takisto. Kako lep dokaz za globokovernost teh oseb.

Intronizacija podobe bi se imela vršiti na Svečnico na način, da bo napravila slovesnost globok vtis na naše seminariste, ki bodo odslej imeli Marijo za svojo patrono. Sam apostolski vikar se je ponudil, da slovesnost izvrši. Res jo je izvršil, oblečen v mitro in ornat. Sestre so spletle ozadje iz svežega zelenja, spredaj pa prižgale nebroj sveč in lučic. Zdaj je Marija, ki jo kličemo »Našo ljubo Gospo vseh milosti«, patrona črnih duhovnikov v Bangweoli. Škof ima namen, da začne v par mesecih zidati kapelo v nadomestek za dosedanjo kočico. Pa je tukaj življenje silno drago in naš apostolski vikar je često v zadregi, kajti vse je treba kupiti z angleškim denarjem. Skrbeti mu je, da se vse dosedanje ohrani in da priraste tudi kaj novega. Zato prosim čitatelje, da ne pozabijo Bangweolo, ki leži v sredini Afrike in je vreden podpore od vseh strani. Kako bi me veselilo, ako bi dobil kak dar za kapelo, da bi jo zelo okrasil, ker bo zbirališče domačega klera. Potrebovali bomo tudi nov veliki oltar za tron Srcu Jezusovemu, več okraskov in orgle, da bo lepo petje povzdigovalo slovesnost.

Že danes se zahvaljujem za vse prihodnje darove. Božji Zveličar bo pa v nebesih poplačal dela usmiljenja.

Napredek in težave.

Apostolski vikariat Ruanda (Osrednja Afrika).

Msgr. Classe, apostolski vikar Ruande je poslal Klaverjevi družbi dolgo pismo, iz katerega posnemamo sledeče v bodrilo in zgled svojim čitateljem:

Ko smo odprli zaboje, ki ste ga nam poslali, smo bili prijetno iznenadeni; saj izza 1913 nismo še prejeli tako dragocenih cerkvenih daril. Vsem bo v veselje; zakaj naši zamorci potrebujejo ob velikih praznikih prav tako večjega sijaja in slovesnosti v cerkvi, kakor njih bratje v Evropi, da jim božja velikost bolj seže v srce in da se morejo ob takih slovesnostih tem tesneje združiti s Cerkvijo, svojo duhovno materjo. Zdaj, ko naše krščanske občine lepo napredujejo in se množe in često 4 do 7 tisoč kristjanov štejejo, ki se strnejo vsi okrog ene cerkve, bi mi radi za te cerkve več storili, ko za male kapelice. Ako bi kedaj naši dobrotniki mogli preskrbeti za vsak izmed naših treh misijonov po en koretelj, bi nas to zelo veselilo, kajti niti enega nimamo. Zelo nam še manjka cerkvenega okrasja. Naši najstarejši misijoni še vedno rabijo darila, ki so jih prejeli od Vaše pokojne ustanoviteljice, ki je zaščitnica Vaše družbe.

Evo nekoliko poročil iz seminarja. Alojzij Bigirumvani iz plemenitega rodu Batutzi izhaja iz dobre krščanske rodbine z 7 še živimi otroki. En mlajši brat in en nečak sta letos vstopila v mali seminar. Alojzij je že dve leti študiral teologijo in filozofijo. Po končanih študijah ga bomo poslali v eno našo misijonsko postajo za poskušnjo, potem pa nazaj v veliko semenišče, da se nauči še moralne bogoslovske vede.

Albert Ndagijimana iz Isavi je bil na praznik Brezmadežne posvečen v mašnika. To je patronski praznik vikarijata. On je sedmi izmed domačih duhovnikov, ki ga zelo ljubim. Potem ko je bil eden izmed prvih v seminarju, je upati, da bo sedaj dober, pobožen in zvest duhovnik. Novo mašo je opravil lani v Issavi in je bil tako srečen, da je krstil svojo staro mater. Ker je bil njegov oče že lani krščen, je sedaj vsa rodbina krščanska. Velike nade stavimo v tega mladega duhovnika, ker je zelo resnega značaja. Tukaj se izobrazuje nadalje in nam obenem vneta pomaga pri našem svetem opravilu. Spoveduje, obiskuje bolnike in stranske misijone, uči katekizem in poučuje tu vsak dan v postajni šoli pa štirikrat na teden. Po svojem posvečenju je opravil najsvetejšo daritev za onega dobrotnika, ki mu je omogočil, da je prišel za duhovnika. Še vedno molí zanj.

Lakota še vedno razsaja. Pridelali smo komaj polovico toliko ko sicer, pa še toliko ne povsod. Zato bo po šestih mesecih gotovo zopet zmanjkalo živeža. Vsled tega nas zlasti semenišča skrbe, ker moramo dovažati živež 15 dni daleč in sicer ali iz belgijskega Kongo, ali iz Ugande. Zeleni fižol, ki je poleg moke najbolj navadna hrana, nas stane kilo 1-20 franka. Mali novicijat sester-domačink trpi vsled tega neizmerno; silno radi bi jim pomagali, pa potrebujemo samo v Kabgaye za naše bogoslovce in katehiste dnevno 200 kg živeža.

Že trikrat smo nameravali semenišča razpustiti, pa dosedaj smo, seveda komaj sproti, preživili vse svoje gojence. V tem se kaže posebna pomoč ustanoviteljice Ledóchowske, ki sem ji svoje zavode priporočil v varstvo. To nas vzlic težkočam navdaja z upanjem na prihodnost.

Bog blagoslavlja naša dela. 1. januarja 1926 je naših kristjanov nad 30.000. Hvala Bogu za njegovo obilno pomoč. Naj obilno povrne našim dobrotnikom, ki nam toliko dobrega store.

Kratki misijonski dopisi.

Mnsgr. Vignato, od Sinov Presv. Srca, apostolski prefekt v Ekvatorijalnem Nilu, piše: »Zahvaljujem se Klaverjevi družbi za vse in poročam, da naš misijon dobro napreduje. Povsod cvete novo versko življenje, katehumeni se izobrazujejo, otroci hodijo v šolo. Priporočam dobrotnikom novo cerkev, ki jo zidamo v Gulu. Koča, ki smo jo 1914 bili postavili za cerkev, je postala premajhna za 3800 kristjanov, zato smo morali večje praznike imeti službo božjo na prostem. Ne bomo sezidali kake katedrale, pač pa zadosti veliko cerkev, ki bo posvečena sv. Jožefu. Sv. Jožef naj povrne vsakemu dobrotniku, kar bo daroval zanjo.«

Sestra **M. Kvartila**, kongregacije Dragocene Krvi, Kevelaer v Natalu: »Neka naša sestra nam je dala pogum, da se obračamo na Vas. Naša misijonska postaja Ke-

velaer je namreč prehodna postaja za potujoče bodisi za patre, brate ali sestre. Pol ure od tu leži kolodvor, kjer se križajo vlaki od vseh strani sveta. Tako naša postaja zelo ugaja tistim, ki morajo kak dan čakati na odhod vlaka. Naša ljuba kuhinjska sestra pravi večkrat: Ah, danes menda vendar ne bo nikogar, nobene jedi nimam pripravljene. Mi moramo vse kupiti, ker imamo zelo malo zemljišča. Kadar je dobra letina, že še gre. Lani pa je bila suša in zelo malo pridelka, tako da smo sedaj v velikem pomanjkanju. Ako nam Bog ne pomaga po naših dobrotnikih, bomo morali otroke odpustiti, šolo zapreti in tudi katehete odsloviti. To pa bi bila neizmerna škoda za misijon. Imamo 10 katehétov in 19 črnih učiteljev in učiteljic, ker naša postaja je zelo obsežna. Zato se v tej stiski obračamo na Vas za pomoč.«

Srcce Jezusovo Kralj in središče vseh src.

Piše sestra Marianhill-skega misijona.

O naj bi Jezus Kristus kraljeval v vseh človeških srcih! Gotovo vse dobre duše to žele, zlasti pa v misijonu! Kako rada bi darovala božjemu Srcu vsa človeška srca! Ker pa to ni mogoče, hočemo vsaj našo malo družino v Kavelaer (mala postaja marijanhillskega misijona) posvetiti Kristusu-Kralju. V ta namen smo poskrbeli za vsako hišo sliko ali podobo Srca Jezusovega. Tudi v naši cerkvi smo jo postavili na oltar in jo okrasili s cveticami. Popoldne smo se zbrali vsi, z obema duhovnikoma na čelu, v cerkvi. Prečastiti oče rektor je imel pristrčen govor z vsebino, kaj pomeni pobožnost do presv. Srca in kako nas Jezus ljubi in kako On želi, da bi ga tudi ljudje ljubili. Kako pazljivo so poslušali zamorčki; celo najbolj razposajeni se niso ganili, da ne bi zamudili ali preslišali kakšne besede. Videlo se jim je, kako jim gre do srca in kako natihem pritrjujejo besedam. Po govoru je gospod pater blagoslovil podobo, nakar je bila dvignjena v tron. Duhovnik je potem molil posvetitev, ki so jo navzoči besedo za besedo za njim ponavljali. Potem so prejele belo oblečene deklice razne podobe in sohice, da so jih raznesle po hišah v procesiji in med petjem. Tam so podobe posadile na pripravljeno czaljšano mesto. Vse to se je zgodilo tako slovesno, da so mnogi jokali. Otroci se niso mogli tako hitro ločiti od svojega Kralja; dolgo so še peli in molili pred njim. »Lepo je bilo!« to je bila splošna sodba. Da pa vtis in pobožnost ostaneta, je določeno, da bodo vsak prvi petek v mesecu štiri belo oblečene deklice v imenu drugih ponovile Posvetitev. Take slovesnosti niso nikdar brez koristi. Pa če bi bilo le nekaj blagih misli s tem vzbujenih, se trud bogato izplača. Tudi meni bi bilo bogato plačilo, ako bi te vrstice pripomogle, da bi tudi po drugih krajih, kjerkoli si bodi, bilo postavljeno presveto Srcce Jezusovo za Kralja. Srcce Jezusovo, kralj in središče vseh src, kraljuj v naših srcih na veke!

DUŠNA PREMIJA.

V namen naših naročnikov in dobrotnikov opravijo afriški škofje in misijonarji letno 500 sv. maš.

Naše prvo misijonsko potovanje.

Poroča č. sestra Solana iz reda križark Mencingena.

Bile smo mlade sestre in še ne prav vajene šlara, ko dobimo od predstojnikov obvestilo, naj se pripravimo na pot v deželo Bazutov. No, za pripravo je bilo še dovolj časa. Kajti trgovec, ki je obljubil, da nas vzame seboj, ni dospel pravočasno. Šele čez tri tedne nekega popoldne dospe s svojimi tremi hčerkami, katere je nameraval dati v neko vzgojevališče našega mesta ter nam naznani, da drugo jutro odrinemo. Res zapustimo drugi dan, bil je petek, naš mirni samostan, kjer smo prebile novicijat ter se po dolgem času zopet enkrat podamo na kolodvor. Odkar smo namreč pred poldrugim letom prišle semkaj, se nismo več vozile po železnici. Zapustimo torej Alival North ter počasi sopihamo naprej. V Afriki namreč vlaki ne vozijo tako hitro kot v Evropi. Po štiriurni vožnji smo dospeli v Lady Grey. Tu smo ostali del popoldneva in nastopno noč prebile pri neki gostoljubni nemški družini.

Drugo jutro na vse zgodaj pa brž dalje in sicer udobno sedeč v kočiji našega vrlega trgovca, katero so vlekli štirje iskri konji. Kako zanimiva vožnja!... Kar nagledati se nismo mogle sicer tuje, a tako slikovite lepote teh pokrajin. Več ur smo se vozili tudi po razsežnih afriških planjavah. Le tu in tam smo zapazili daleč stran od ceste samotne pristave in bivališča naseljencev. Proti poldnevu dospemo do neke soteske, kjer smo se ustavili; kajti konji so bili utrujeni; zato je bilo treba nekoliko odmora. Sedemo torej v senco ter vzamemo iz zaboja jedila, katera so nam naše skrbne sestre v materni hiši pripravile in dale seboj. Voznik je prinesel iz potoka, ki teče skozi sotesko, vode ter nam skuhal črne kave. Po tem »obedu« smo si šle nekoliko ogledat sotesko.

Bila je to kakih 10 metrov široka struga neke reke. Na onem mestu, kjer pelje cesta čez reko, je precej oster ovinek. Obrežje je na več mestih zelo visoko, med tem ko je drugod zopet struga precej razširjena in obrežje skoro navpično strmo. Gredoč ob obrežju, kakih 50 m od ceste, najdemo kolo nekega voza. Začudeno se vprašamo, kako neki pride to kolo semkaj. Nato nam trgovec pripoveduje o strašni nesreči, ki se je zgodila pred kakimi štirimi tedni. Daleč v gorah je divjala silovita nevihta. Voz, v katerega je bilo vpreženih 16 volov, je dospel pravkar po cesti ter zavil v sotesko, želeč peljati čez strugo, ki je bila vsled več tednov trajajoče suše skoro popolnoma suha. V strugo je zapeljal od one strani, kjer obrežje polagoma pada. Voz je bil zelo težko obložen. Voznikova žena

je z otrokom sedela pod platneno streho, ki je bila razpeta čez voz. Kar naenkrat, kaj je to!? Čudno šumenje jim udari na uho, glasovi, da jim kri zastane v žilah od groze. »Voda!« zavpijejo vsi trije kot iz enega grla. Da voda je pridrvela z bliskovito naglico ter zasačila nič hudega sluteče nesrečneže. Ploha, ki se je ob nevihti v gorah ulila pred malo urami, je namah napolnila strugo z vodo, ki je kot 10 do 12 metrov visoka stena pridrla po strugi ter pokopala voz s ženo in otrokom. Rjavi valovi so potegnili za seboj tudi vole, ki so stali že na obrežju, ker vpreženi, se niso mogli rešiti. Ubogi

Na potu.

voznik je stal sam na obrežju, ob grobu vsega svojega imetja in svoje družinske sreče, prava podoba žalosti in obupa. Ko se je voda čez poldrugo uro odtekla, se je podal iskati ostankov svojega imetja. A našel ni ničesar razen tega kolesa.

Globoko ganjeni smo se vrnili nazaj h kočiji, veseli, da kmalu odrinemo in kar oddahnili smo se, ko smo bili zopet na varni cesti. In zopet je šlo čez hrib in plan, dokler ne dospemo ob peti uri zvečer na trgovčev dom, kjer so nas njegova žena in otroci zelo gostoljubno sprejeli. Ker smo bile precej utrujene, se kmalu podamo v našo sobo k počitku. Spale smo,

da nas je zbudilo šele svetlo nedeljsko solnce. Popoldne je prišel trgovca obiskat njegov prijatelj, ki se je ponudil, da nas vzame seboj.

Tako smo še istega dne nadaljevale svojo pot in ne šele v ponedeljek, kakor smo prvotno namenile. In bilo je k naši sreči. Kajti dospevši na posestvo omenjenega gospoda, je začelo deževati ter je deževalo celo noč. Tudi drugo jutro, v ponedeljek, je bilo nebo prevlečeno s sivimi oblaki in lilo je neprestano, tako da ni bilo mogoče misliti na odhod. Nahajale smo se ob vzhodu gorovja, ki nas je še ločilo od naše bodoče misijonske postaje. Čez to pogorje je bilo mogoče priti le na konjih. Toda nobena izmed nas ni znala jezdit; zato smo se pač nekoliko bale nenavadnega pota. Konji še niso dospeli iz misijona in dokler ne neha deževati, tudi ni misliti na to. Tako smo bile primorane, ostati pri tujih ljudeh. Za stanovanje so nam odkazali neko kočo, ki je bila spremenjena v spalnico. Tu smo sedele celo dopoldne ter skozi pol odprta vrata opazovale oblačno nebo, proseč Boga za lepo vreme, da končno vendar dospemo do svojega cilja.

A šele v torek zjutraj, bil je ravno pustni dan, je dež nekoliko ponehal. Konjev seveda še ni bilo. Naši dobri gostitelji so nas tolažili, zagotavljaje nas, da utegnejo priti dopoldne; tako smo zvečer že lahko v misijonu. Toda, o joj! Ob deveti uri se spet vlije ploha, konji pa so dospeli šele ob eni uri popoldne. Ubogi dečko, ki jih je privedel, je bil do kože premočen. Na pot v takem vremenu ni bilo misliti. Hvala Bogu, okrog četrte ure se je vendar zjasnilo, in tudi preč. o. misijonar, ki je na neki sosednji pomožni postaji v nedeljo opravil službo božjo, je prišel, da nas spremi na naš novi dom.

Drugo jutro na vse zgodaj torej se odpravimo. Gospodinja nam je pripravila še dober zajutrek; nato pa splezamo na konje in začele so se, veste kaj? — naše prve jahalne vaje. Naprej je jezdil misijonar, za njim me sestre, za nami pa dečko, ki je privedel konje. Od začetka je šlo kaj slabo; vendar smo se sčasoma privadile tudi temu, saj misijonarka mora biti pogumna in na vse pripravljena. Čez kakih 10 minut dospemo do precej narasle reke; trebalo je v vodo, ki je segala konjem do trebuha. Kar oddahnile smo se, ko smo dospeli na nasprotno obrežje. Pot nas je vodila po hribu navkreber; in ker je vsled deževja zelo opolzka, je bila konjem hoja zelo otežkočena. Dospevši na vrh, smo radi varnosti morali precej daleč peš, tik strmega pečevja nad zevajočim prepadom; kajti le en napačen korak konja, in znašli bi se v globočini z razbitimi udi. Občudovale smo previdnost in varen nastop teh gorskih

živali. Ena naših sester je spodrsnila in padla; konja, ki ga je vodila za uzdo, na noben način ni bilo mogoče pripraviti do tega, da bi prekoračil ono mesto. Deček-spremljevalec ga je moral odvesti nekoliko vstran od pota naprej.

Po peturni vožnji smo končno vendar dospeli v misijonsko postajo sv. Gabriela. Komaj stopimo s konj, prične znova deževati. Toda sedaj nas to ni prav nič več plašilo. Saj smo bile na varnem v krogu dragih sosester.

Uslišane molitve

na priprošnje ustanoviteljice Družbe sv. Petra Klaverja, grofice Marije Terezije Ledóchowske.

»Po smrti pokojne grofice Ledochowske pred šestimi leti (6. jul. 1922) sem z največjim zanimanjem prebiral v »Odmevu« poročila o uslišanih molitvah na njeno priprošnje. Ta čas sem bil radi nekih dušnopastirskih neprilik v velikih skrbah. Pa mi je prišla misel, da bi tudi jaz predložil svojo zadevo tej mogočni priprošnjici pred prestolom božjim z obljubo darila za afriške misijone in z objavo v »Odmevu«, ako bom uslišan. Moja molitev je bila točno uslišana; težka zadeva se je iztekla v mojo popolno zadovoljnost. Zadolbil sem čim dalje večje zaupanje do pokojnice. Vedno iznova sem se zatekal k njej v raznih zadevah — često v zelo težkih — vselej sem bil uslišan bodisi v dušnopastirskih, uradnih ali v boleznih.

Da bi imel stalen pregled o svojih uslišanjih, sem jih začel vestno zapisovati s številko in datumom. Kadarkoli naletim na kako težavo, oviro, kamen spodtike: takoj jo zabeležim v seznam in jo priporočim priprošnji pokojnice — vselej z obljubo, da jo objavim in darujem nekaj za misijone. Danes šteje ta zapisnik številko 110 in v več nego 100 slučajih sem bil uslišan. Vedno sem svojo obljubo v »Odmevu« izpolnil in rad in hvaležen marsikaj za misijone daroval. Vesel sem, da imam v pokojni ustanoviteljici tako mogočno priprošnjico v vseh zadevah, ki jih z lastno močjo ne morem ugodno izpeljati in mi je za to posebne božje pomoči potreba. Velikih skrbi, ki sem jih časih imel ob raznih težavah, ni več. Vsak nov težji slučaj mirno in zaupno zabeležim v seznam in naprej vem, da ga bo blagopokojnica vpoštevala. Imam vtis, da hoče ljubi Bog pokojno po njeni smrti poplačati za vse veliko, kar je storila za razširjanje evangelija v svojem zemeljskem življenju in s tem vedno bolj pospeševati razširjanje svete vere med pogani, zlasti v Afriki.

Zelo me bo veselilo, ako bo mnogo čitateljev »Odmeva« po teh-le vrsticah dobilo pobudo, da se bodo v težkih zadevah obračali s prošnjo do blagopokojne. Gotovo bodo sami na sebi kmalu čutili ugoden vpliv njene priprošnje. Župnik L.

»Pretila nam je velika nesreča. Zatekla sem se k pokojni grofici Ledóchowski in obljubila 30— Din v zahvalo. V par dneh smo bili uslišani. Pošiljam obljubljeni dar ter se zatekam še z eno drugo prošnjo do nje in obljubim 50 Din, če bom uslišana.« — M. F. R., Trbovlje.

»V zahvalo M. Ter. Ledóchowski za uslišanje v treh važnih zadevah pošiljam dar 150 Din.« — M. O., Škofja Loka.

V zahvalo grofici Ledóchowski za uslišano prošnjo so poslali po 20 Din: N. N., Kuršinci; M. K., Trbovlje; I. S., Dol pri Ljubljani; A. K., Poljčane.

V hudi bolezni sem se priporočila Tereziji Ledóchowski za pomoč in sem bila uslišana. Obljubila sem zahvalo in dar za misijone 10 Din, kar sedaj pošiljam.« — N. N.

»Pošiljam dar v blagu za 60 Din kot prošnjo k prof. Ledóchowski za pomoč v neki zelo važni zadevi in obljubljam objavo ko bom uslišan.« — D. G., Celje.

Nove naselbine ob reki Oranje.

Piše škof Simon, oblat sv. Frančiška Saleškega.

To leto smo ustanovili v Van Rhynsdorp novo misijonsko postajo in jo posvetili Mali Tereziji. Stavbišče obsega 30 ha in smo 950 funtov šterlingov zanje založili. Potrebujemo pa še 800 funtov šterlingov, da si sezidamo prepotrebno hišo, ki nam bo služila za prvo silo kot cerkev in šola. Dobrotniki so nam omogočili, da smo že nekaj materijala spravili skupaj, toda manjka nam še premnogo. Toda zaupamo na božjo previdnost, na pomoč naše patrone in na podporo naših dobrotnikov, da bomo mogli stavbo dovršiti. V Rhynsdorpu in okolici je že danes 150 katolikov, ki so vsi veseli, da imajo duhovnika med seboj. Vsled revščine nam pa morejo pomagati le z molitvijo.

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja.

Dne 1. maja, na praznik sv. apostolov Filipa in Jakoba.

Dne 27. maja, na binkoštni praznik.

Dne 11. junija, na praznik sv. apostola Barnaba.

Dne 29. junija, na praznik sv. apostolov Petra in Pavla.

Dne 1. julija, na praznik dragocene Krvi.

Kmalu pride lepi mesec junij, ki je posvečen posebno češčenju božjega Srca Jezusovega. Kdo izmed p. t. čitateljev bi hotel darovati iz hvaležnosti za vse številne milosti, ki jih je prejel od tega dobrega in ljubeznipolnega Srca, trohico za nabavo prenosnega oltarja za uboge misijonarje v Afriki, katerih edina tolažba in krepčilo je v mukah in obilnem delu, da darujejo vsak dan daritev sv. maše. Ako pa na svojih mnogokratnih potovanjih preko puščav in skozi pragozdove nimajo prenosnega oltarja, se morajo tej najslajši in najsvetejši dolžnosti odpovedati. Tudi vsak dar za nabavo keliha in ciborija nam je zelo dobrodošel. Dragi bralec, prejemaš mogoče vsak dan sv. obhajilo, kaj bi bilo, če bi Ti v zahvalo za to poslal mili dar za zgoraj omenjeni namen Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljano.

>ZAMORČEK<

ilustriran mesečnik za mladino v pospeševanje ljubezni do naših najubožnejših črnih bratov.

Stane na leto Din 5.—.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pism in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Rimu. — Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše.

Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: Karel Čeč.

Njih Svetosti papežu Piju XI.

sem podpisani(a) daroval(a) o priliki zlatomašnega jubileja sledeče duhovne darove v globokem spoštovanju in hvaležnosti:

<i>Sv. maš</i>	. . . . .
<i>Sv. obhajil</i>	. . . . .
<i>Duhovnih obhajil</i>	. . . . .
<i>Križevih potov</i>	. . . . .
<i>Rožnih vencev</i>	. . . . .
<i>Obiskov sv. Rešnjega Telesa</i>	. . . . .
<i>Raznih molitev</i>	. . . . .
<i>Vzdihljajev</i>	. . . . .
<i>Del ljubezni do Boga</i>	. . . . .
<i>Del ljubezni do bližnjega</i>	. . . . .
<i>Del samozatajevanja</i>	. . . . .
<i>Dobrih del</i>	. . . . .
<i>Jubilejni dar</i>	. . . . .

Ime in priimek: .....

Kraj in pošta: .....

(Izpolnjeni list je poslati do 31. avgusta 1928.)

Kaj je Družba sv. Petra Klaverja?

Pomožna družba v podporo zamorskih misijonov in za rešitev sužnjev.

Kako podpira Klaverjeva družba misijone? S tem, da ustno in po svojih spisih ljudstvo seznanja z misijoni ter s tem vnema katoličane za molitev in miloščino za misijone.

Kako se moremo udeležiti blagosnega delovanja Klaverjeve družbe? S tem, da postanemo njeni udje,

1. kot »udeleženci« (letni prispevek 2 Din);
2. kot podporniki, ozir. podpornice (letni prispevek 3 Din, za duhovnike 6 Din);

3. kot zunanji udje s tem, da se, kolikor nam dopuščajo stanovske dolžnosti, udeležujemo delovanja notranjih udov (sodalck);

4. notranji udje, sodalke ali takoimenovane »Pomožne misijonarke za Afriko« s tem, da posvetijo vse svoje dušne in telesne moči za vedno Družbi sv. Petra Klaverja ter v njenih hišah žive življenje molitve in dela za afriške misijone.

Odpustki in duhovne dobrote.

Vsi verniki, ki so udje Klaverjeve družbe, se morajo udeležiti sledečih popolnih odpustkov, ki se dobijo pod navadnimi pogoji: Na praznik sv. Treh kraljev. — Na praznik Marije, Matere dobrega Sveta (26. aprila). — Na ustanovni dan Klaverjeve družbe (29. aprila). — Na praznik sv. Benedikta »zamorca« (3. aprila). — Na binkoštno nedeljo. — Na praznik sv. Terezije (15. oktobra). — Ob vseh praznikih sv. apostolov Gospodovih. — Na praznik sv. Petra Klaverja 9. septembra ali v osmini. (Leon XIII., 7. maja 1901.) — Na dan sprejema v družbo. — Na praznik najsv. Krvi (1. julija). — Na praznik Marije Device, rešiteljice jelnikov (24. septembra). — Ob smrtni uri. (Leon XIII., 14. julija 1894.) — Končno so deležni zasluženja vseh sv. maš, sv. obhajil in molitev mnogoštevilnih misijonarjev in misijonskih sester, kakor tudi odkupljenih in krščenih zamorskih sužnjev.

Kdor želi natančnejših podatkov, naj se blagovoli obrni na Klaverjevo družbo v Ljubljani ali pa naravnost na vrhovno voditeljico Družbe sv. Petra Klaverja. Rim 23, via dell' Olmata 16.

Spomin za umrle.

Č. g. župnik Fr. Cvajn, Sv. Anton pri Trstu. — Č. s. Marija Ivana, Ljubljana. — Terezija Skraber, Griže, dolgoletna vneta podpornica. — Marjeta Baloh, Podbela. — Antonija Kososnik, Idrija. — Kristina Krajnc, Rakek. — N. Bajer, Dvor.

R. I. P.

Kruh sv. Antona za afriške zamorce.

V zadnjem času se je prav posebno razširilo češčenje sv. Antona Padovanskega. Prekoristen sad te pobožnosti pa je ustanova, ki je pravi blagoslov za naše čase, in sicer »Kruh sv. Antona za ubogec. Obljubi se namreč večja ali manjša vsota denarja za kruh za uboge v slučaju, da sv. Anton usliši prošnjo v kaki dušni ali telesni potrebi. Papež Leon XIII., blaženega spomina, je potrdil ustanovo »Kruh svetega Antona« s pismom dne 1. marca 1898. Družba sv. Petra Klaverja pa, ki ima namen podpirati afriške misijone, se je začela v to svrhu tudi posluževati »Kruha sv. Antona« in ga obrača v korist najbednejšim med nesrečnimi, namreč afriškim zamorcem. Sv. Anton, ki je za čas svojega življenja na svetu tako zelo hrepenel širiti sveto vero med afriškimi črnici, kaže tudi sedaj v nebesih, kako ljub mu je ta način podpiranja teh nesrečnežev. Brez prenehanja prihajajo namreč manjši in večji darovi za »Kruh« sv. Antona za Afriko«, in upati smeš, da sv. Anton usliši tvojo prošnjo, ako je po volji božji. V Družbi se pa moli vsak dan po namenu dobrotnikov, da bi uslišal sv. Anton njih prošnje, in vsak torek se daruje sv. maša po namenu dobrotnikov in na čast sv. Antona.

Darovi naj se blagovolijo poslati na naslov: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Pred škofijo 8.

Zahvale

z darovi so dospеле: V čast Materi Božji, sv. Jožefu, sv. Petru Klaverju, sv. Antonu Padovanskemu, sv. Frančišku As., sv. Roku, sv. Juda Tadeju, sv. Mali Tereziki Deteta Jezusa, gr. M. Ter. Ledóchowski, škofu Slomšku, vernim dušam. — Darovi po 20 Din, 10 Din, 50 Din, 100 Din.

Priporočila v sveto molitev

so dospela iz: Vevče — Logarovci — Planina — Pragersko — Ljubljana — Gor. Lendava — Gorje pri Bledu — Jezersko — Višnja gora — Ptuj — Ziri — Stari trg — Loče pri Poljčanah — Sp. Hudinja — Žiže — Dvor — Založe — Varaždin — F. Š. — Celje — Slov. Bistrica — Št. Jernej — Zlogonjska gora — Cerknica — Podpoljane — Dóvže — Polhov gradec — Polzela — Dev. M. v Polju z darom 30 Din. — Kapela — Cven — N. N. — Škofja Loka — Višelice — Vojnik z darom 100 Din. — Semič z darom 120 Din za dva botrinska darova in se priporoča gr. M. Ter. Ledóchowski. — Enako tudi: Šmarca z darom 20 Din. — A. Pichler, Ljubljana z darom 20 Din. — Krška vas 100 Din za prenosni oltar in kelih kot prošnja v zelo važni zadevi. — Priporočamo v sv. molitev vse zadeve vseh blagih dobrotnikov in čitateljev.